

Rıdvan Hatun

Billur

Örüntüler

RİDVAN HATUN
BİLLUR
ÖRÜNTÜLER

Can Çağdaş

Billur Örüntüler, Rıdvan Hatun

© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Aralık 2023

2. basım: Mart 2024, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Editör: Mustafa Çevikdoğan

Düzeltilti: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Ayşe Merdit

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık
San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 52098

ISBN 978-975-07-6064-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

RİDVAN HATUN
BİLLUR
ÖRÜNTÜLER

ÖYKÜ

♥can

RIDVAN HATUN, Diyarbakır'da doğdu. 2013'te Marmara Üniversitesi Bilgisayar Öğretmenliği Bölümü'nü yarıda bırakıp Almanya'ya taşındı. Nürnberg'de yaşıyor. Öyküleri *Notos*, *Sözcükler*, *Varlık*, *Kitaplık*, *Trendeki Yabancı* dergilerinde yayımlandı. *Billur Örüntüler* ilk öykü kitabıdır.

İçindekiler

Billur Örüntüler	11
Neresine Vurmak İstedin?	21
Travesti Bileklerimi Enine.....	29
Tay Gitti Tay	35
Kapan.....	47
Tatlı.....	61
Gelincik Uykusu	67
Bencil Karıncalar, Kaplan ve Puşt	73
Site Sineması	81
Marena Evcil Leopar	89
Mavi Beyaz Pembe Orlon İplikler.....	99
Karbon	109
Pencere	125

BİLLUR ÖRÜNTÜLER

Kantin sırasına girdin. Arkadaki, önündeki gruplar kendi içlerinde şakalaşıyor. İki kişi ölmedi diye mi kimse bir ay önceki yemek zehirlenmesini hatırlamıyor. Şimdiki meselen zehirlenme değil, kendine yer bulmak. Üçüncü turda masalara yapışık sandalyelerden birinin boşaldığını gördün. Her gün başkalarıyla yemeğe oturuyorum. Masadakiler ekmeği, suyu paylaşıyor. Masadakiler ekmeği suyu kapışıyor.

Üniversitedeki on birinci yılın. Şehir sana yabancı. Otobüsler dolu. Kapalı, açık her yer havasız. Kimsenin arkadaşı değilsin, hiçbir kulüpte yoksun, tek oturmanın havalı olmadığını biliyorsun. Profesörler doçentler asistanlar öğrenciler dolmuş şoförleri otobüste yanıma oturanlar ayakta dikilirken bana bakanlar amcalar teyzeler hepsi kötü inanılmaz belki hepsi adi hepsi ipli düğümlü biricik kendine duygulu. Hiç kimseyle iletişim kuramadın, kötü olduklarından eminsin. Hele biri gerçekten kötü kalpli ikiyüzlü cahil faşist ırkçı fırsatçı tacizci sinsi aşırı yardımsever sağcı solcu ve gerekli durumlarda hiçbir şey ve nükleer savaş sonrası antenlerini temizleyen bir uydu ve gündüzleri tavukkarası her şeyi bildiğini sanıyor ve tostunu çöpe attı ve ötekiler onunla gülüşüyor birini öptü çoğaldı.

Lisedeyken ne yapmıştın. İnanç vardı kalbi yerinde billur açık çevik hassas dik dürüst mayalı siyah beyaz galatasaraylı kendini ortaya atmayan seçilmiş daha başka imgeler ve sıra arkadaşım ve beni pazvalla dizine tutturdu köse diyenleri yanağımdan kaydırıp kasıklarımında salladı ve yarasız korkak çoğalayım dedi duyum aldı beni unuttu.

Bodrum katındaki evine girdin. Tekerleği dönmeyen valizine baktın. İki saat sonra Harem'desin. Otobüse binmeden önce sigarasını fırlatan insanları izledin. On birinci sırada, koridor tarafında oturdun. Ensem tutuldu. On bir saat boyunca kimse sana hikâye anlatmadı. Niçin bebekler artık ağlamıyor. Dinlemiyorsun.

Annene döndün. Annemin doktorunun elyazısına. Annenin ecza dolabına döndün. Üniversitedeki yedinci yılında, babanın sevgilisi unvanını henüz kazanmış tanışın yanında azar işittiğin yere. “Oğlum ne bu şimdi, iş mi? Herkes şair. Adam gibi okulunu oku,” diyor baban. “Kaç yaşına geldin hâlâ boş işler peşindesin. Diplomasız, vasıfsız hiçsin ya hiç. Bunu anlamak çok mu zor. Ömrün boyunca kim bakacak sana? Kime güveniyorsun? O değil, en çok anneni üzüyorsun. Hali zaten ortada.”

“Çok küçük görünüyorsun bence, değil mi?” diyor tanış. Seninle göz teması kurmaktan çekinip söyleyecekleri bitmeden babana dönüyor. “Bence kimse yadırgamaz.” Çekingen bakışları babanla senin aranda bir yerde. “Benim kardeşim de iki yıl sınıfta kaldı.” Kararsız, hanginizle konuştuğuna emin olamadın. “Bence yaşı o kadar da büyük değil.” Benimle mi konuşuyor? Yaşı, diyor, yaşın değil. Bazen kaybettiğim o iyelik ekini düşünüyorum küçük n harfi geliyor gözümün önüne tanışın ve başkalarının yanında kayb olduğum bütün o zamanlarda büyüyen küçük n. Zaten çok zayıfsın. Kapladığın yer ortada. Tanış oturduğun sandalyenin çerçevesini görmeye devam eder-

ken bile bakışlarını senden kaçırmakta zorlanmıyor. Ama onu duyacağımı umuyor. “Kitabı çıkarsa okumayı isterim şahsen.” Sesi iyice kısıldı. Babandan utandın, tanışa üzüldün. Baban yüzünü ekşitip araya girecek oldu, tanış endişeyle güvenli bir liman aradı. “Ama baban senin iyiliğin için...”

Bunun üzerinden dört yıl geçti. Annenin kılçıklı taze fasulyesinin tadı aynı. Güzel olmuş mu diyor, çok sevindim gelmene. Keşke bitse anne bitirsek bitsek.

Tren raylarını takip et, sitenin hemen yanından geçen rayları. Dümdüz devam et, iki minareli camiyi geçtikten sonra sola gir, anacadedeki bilardo salonundan sonra sağa, pastanenin hemen karşısında, mavi demir kapının arkasında beton bahçe var, orası senin okuyacağın lise, demişti baban. Tren raylarını takip ediyorsun, sitenin hemen yanından geçen rayları. Dümdüz devam ediyorsun, dört minareli camiyi geçtikten sonra sola girdin, anacadedeki Halk Ekmek kuyruğundan sonra sağa, bahişinin hemen karşısında, siyah demir kapının önünde durdun. Kaç saat sonra zil çaldı. Nöbetçiler kapıyı açtı. Öğrenciler çıktı. Okul formaları çok değişmemiş aynı noktaya dönecek kadar çok değişmiş. Hafta boyunca tekrarladın. Aynı yerde durdun, siyah kapıyı izledin.

Yumurta güzel olmuş mu diyor annen. Gözler patlamış, sarısı ayrı beyazı ayrı kurumuş. Sabahları nereye gidiyorsun demedi. Rüya gördüm anne sen beni rüyada benim seni rüyamda gördüğümü görüyordun uyandırmaya çalıştın ne söyleyecektin bana uyandırmaya çalıştım ne söyleyecektim sana ben uyandım sen uyandın ben uyandım sen. Lise üniforman on bir yıldır değişmeyen odanda. Dolapta. Bu evdeki her şey yıllardır neredeyse orada. Üzerine geçirdin. Önce beyaz gömleği, sonra gri kumaş pantolonu, armalı kravatı, siyah kemeri, lacivert ceketi. Kemere fazladan atılmış delik işlevini kaybetmemiş.

Tren raylarında yürüyorsun. Her gün biraz daha erken çıkıyorsun rayların üstüne, her gün biraz daha ağır yürüyorsun.

Siyah kapının arkasındasın. Beton bahçe, filesiz pota, bahçedeki kantin aynı. Sınıflar kalabalık. Üçüncü kata çıktın. 11-A'ya çıktım. Şimdi 12-B. İçeri girmedin. Kantine indin, salçalı tost satmıyorlar, hamburger var. Ekmeğinden bir ısırık alıp bıraktın. Nöbetçi öğrenciyim salkımsöğüt kurur beklerim. Arka bahçede dolanıyorsun. Teneffüslerde ön bahçeye, öteki öğrencilerin arasına karışıyorsun. Sonraki günler erkekler tuvaletinde saklandı. Kabinlerin iç yüzeylerine çizilmiş şekilleri ezberledin, yeni küfürler öğrendin. Sadece teneffüse çıktın. Kol kola giren, etekleri uzamış liseli kızların yürüyüş hızına şaşıyorsun. Lise arkadaşlarımı arkadan tanıyorum birinin saçı hiç değişmemiş birinin kepçe kulakları düz kafalar çıplak enseler birinin gülerken çıkardığı ses abisten göğün yedinci katına hangi aralıkta hangi mesafede ne zamandır böyle bekliyorlar... Kesin öyledir kesin abisten gökleredir olduğum yerde saymıyormuşum gibi sesim aralığım kısılmamış derimin dirime direnci etimi kesmiyormuş gibi.

Patates kızarttım diyor annen. Bir tarafı yanmış, bir tarafı çiğ. Hem yanık hem çiğ ileri geri yolun yarısı aşınmış çukurlaşmış beni düşünme anne ben o kadar genç değilim sen o kadar yaşlı değilsin kimse yadırgamaz bindiği atın kopan yarısını buldu diye rivayet olsun, yapabilirsin kendi kötülüğün için iki yeşillik sana iki yeşillik bana.

Okulda arkadaş edindin. Hızlı yürüyen üç kızı çok baktın belki. Adımlarına, çoraplarına. Üç kızdan ikisi seni fark etti, üçüncünün kulağına bir şeyler fısıldandı, hepsi kıkırdadı, sonra üçüncü, kulaklarındaki nem kurumadan sana döndü. On altı yaşında. İşte o son bakan kıza

hep bakan kıdemli çocuk. Şapkasız Adem. On beş yaşında. Onunla arkadaş oldun. Yaşı dahil kıza dair hiç merak etmediğin sayısız malumatı Adem verdi.

Niye hiç konuşmuyorsun, saf mısın oğlum, tarih sınavına birlikte hazırlanalım mı diyor Adem. Kılınç Osman her soruya en az iki paragraf, noktası virgüllu şaşmayan kitabi cevaplar istiyor. Birlikte kütüphaneye gittiniz. Adem arzuyla başka bir kıızı izliyor. Sen utanmazca tarih sınavına çalışıyorsun. Bütün tarihleri ezberledin. Hiçbir şeyin yorumuna açık olmamasına minnetle sarıldın.

Ben niye yemek yapayım, saçlarıma bak diyor annen. Hapları erken bitmiş, reçete tek kişilik.

Okulu ateşe vermeyi hiç düşündün mü, deprem olmasını istedin mi diyor Adem. Sınava iyi hazırlanmamış, sivilceleri azıtmış.

İnanç benden uzaklaştı çocuğu çocuğu olacaktı adını Umut mu koyacaktı unuttum o tek sınavı gittiği yere kadar erteledim neyin diploması elime tutuşturdukları bilmiyorum sakladım saklandım utanıyorum bırakamıyorum öğrenemiyorum kabuğumun içi boş batamıyorum.

Kürtaj için randevu aldım diyor annen. Odasında geçen günlerden sonra hep yıllar öncesine çıkıyor. İyi yapmışsın anne iki kere düşünmeyeceksin problemi buldun mu harekete geçeceksin sorunu kökünden kazıyacaksın üstüne basmazsan ezildiğini nasıl göreceksin. Annenin yatak odasına girdin. Reçetesi yatağın yanındaki komodinin üzerinde. Evin her tarafındaki koliler burada yığınlar halinde, üzerlerinde eski gazetelerden, dergilerden tepciler, kurumuş çiçek buketleri. Küf kokuyor. Toz. Yerde, hiç açılmamış gibi duran kitabın pembe arka fonlu kapağındaki göğre açılmış avuçlar gösterişli ışıklar saçıyor, avuçların üstündeki cümle emir kipiyle bir şeyler vaat ediyor. En iyimiz sen Allahım. Bebeklik fotoğrafların bantlarla sağa sola yapıştirilmiş, çoğunda babanın

kucağındasın. En kötümüz de sen. Annen salonda, duvara çekiçle vuruyor. Sabah söyledi. Mutfağı salona katacakmış, hep istemiş. Deldiği duvarın arkasında yatak odası var. Hele en mahcubumuz yani inşallah yine sen. Çekiç sesleri arasında elbise dolabını açtın. Babanın eşyaları olduğu gibi duruyor. Eşyalarını vermeyince ne olacaktı anne. Gri paltoyu aldın. Reçeteyi cebine koydun.

“Eczaneye ben giderim.”

Öğle arası, omuzlarından düşen geniş palto sırtında, eczaneden annenin haplarını aldın. Erkekler tuvaletine döndün.

Son zil çaldı. Öyle kıpırtısız ne kadar oturdun. Düşünüyorum. Ayakkabılarını topuklarının üzerinde döndürdün, uçlarını yere vurdun, gittikçe yükselen bir ritim tutuyorsun. Renkleri dinleyen bir adam vardı. Ellerini yüzünde gezdirdin. Alnına düşen saçlarını çektin, avuçlarına baktın. Eğrildiği doğrulduğu seslere bakan bir adam duymadım. Klozetten kalktın. Baldırların uyuşmuş, ayakların üşümüş, burnunun ucu donmuş, belin ağrıyor.

11-A'da İnanç'la oturdun. 12-B'de babanın paltosunun cebinden annenin haplarını çıkarırken sarı çakmak yere düştü. Çakmağı aldın. Poşetle beraber sıranın üzerine koydun. Paltoyu çıkarıp dertop ettin. İnanç'ın eski yerine bıraktın. Sınıf bomboş, tavandaki beyaz floresanların uçları kararmış. Kafanı masaya koydun. Karnına sarıldın. Çakmakla biraz oynadın. Sigarayı tutuşun bile çalışılmış baba kimse izlemezse bir hiçsin seni mahvettin sırf bu yüzden kendi gölgen yetmiyor sırf bu yüzden evlendin sırf bu yüzden doğdum sırf bu yüzden seni hiç sevmedim değil doğmasaydım yine sevmezdim sırf bu yüzden konuşurmadığın o saf kız kadını buldun sırf bu yüzden yankın gürültün. Sol elini sıranın yüzeyinde gezdirdin. Kopya çekmek için yazılmış bir-iki satırın silik izi kalmış. Adem tarih sınavından kaç aldı korkularını ateşe

versen külleri boğazına kaçır Adem deprem endişelerini sarsmaz vaktin ciğerleri geniş içine çeker nefesine karıştırır yıllar geçer. Ayağa kalktın. Çakmakla sıranın üzerindeki paltonun ucunu yaktın. Alev aldı. Biraz izledin. Tahtaya tebeşirle düğüm attın. Okulun arka duvarından atladın.

Hava dondurucu, tren rayları tersten aynı. Karşıdan zayıf bir köpek geliyor.

“Yemeği bugün ben yaparım.”

Mutfağa girdin. Açtığın bütün dolaplar tuz dolu. Kutular, poşetler, cam kavanozlar dolusu tuz. Üst raflar alt raflar. Bu tuzları bütün eve dökeriz diye düşündüm anne yerler beyaz bir tabakaya bürünür soranlara evimiz eskiden okyanustu deriz unutulmuş iki derin deniz canavarı çıplak ayak köşe bucak geziniriz ayaklarımız çatlar belki yarılır ama çürüğümüz kokmaz. Eczane poşetini tezgâha bıraktın. Boşa akan musluğu kapamadan eviyenin başında dikiliyorsun. Gözlerini kapadın, açtın, küçük poşete dikkatle baktın, nefes verdin, doğradın, ezdin, serptin. Yemeği hazırladın. Ekmeği keserken annen geldi. Elini körelmiş ekmek bıçağını tutan eline attı, saçları iyice dağılmış, gözbebekleri hareketli, kaşınmış kolları kızarık, kabarık, bilekleri ipince. Solaklar daha zeki olurlar dedi göz kırptı.

Darbeli duvarın altındaki abajuru kapattın, televizyonu kapattın, müziği açtın. Yanan tek abajuru masaya koyuyorsun. Annen salonun karanlık tarafında, kolilerin arasında köşeye sıkışmış tekli koltukta, parlayan kedi gözleriyle seni izliyor. Minicik, kurumuş yaprak sanki, çapraz bacakları başları eğilmiş sazlar gibi. Bu bataklıktan kopunca neye dönüşeceksin anne mutlu flüte olmamış dilsiz kavala içine dallanıp dolambaca. Pilavı, salata-yı, ekmeği ortaya, suyu kenara koydun. Masaya geçtiniz. Abajurun yumuşak, turuncu ışığı annenin yüzünün yarı-

sını huzura boğdu. Kulağında biten, kestane rengi, dalgalı saçları mutlu bir anı gibi parladı. Duraksadın. Onu izledin. Yüzün sana bakan öteki yarısı gölgeli. Yemeği tabaklara doldurdun.

“Keşke şarabımız da olsaydı. Ne yemeği bu, bir tat var, çok seviyorum onu, ne koydun içine?”

“Sebze yemeği. Reyhan koydum. Sen sevdiğin için çok koydum. Şarabımız yok ama limonatomuz var. Tatlı da yaptım, üstüne tarçın serptim.”

Normalden çok daha iştahlı yediniz. Gülüştünüz. Bol su içtiniz. Annen kırıştı, tatlıyı yerken gözleri doldu, sana baktı, limonatasının son yudumunu içti, düzleşti. “Artık ilaçları alalım değil mi?”

“Önce yürüyüş yapalım mı? Gece yürüyüşü. Akşam yemeğini yakarız diyordun ya hani. Sitenin yanından tren raylarının oraya gidelim. Tenha, kimseyle karşılaşmayız.”

“Başiboş köpekler vardır şimdi.”

“Yok.”

Bir tane vardı.

Yok.

Dolunay değil yarım ay değil hilal değil işte ay adım seslerinin peşine çakıltaşlarının engebeseine dengede durmaya çalışma anne vakitten in raylara çık.

“Ben yapamıyorum, başım dönüyor.”

“Biraz dene. Karşı raya çık, elimi tut öyle ilerleyelim, zaten çok gitmeyiz.”

“Sen yemeğe reyhan koydum dedin ya, yemekte. Annem geldi aklıma. Ona o kadar benziyorsun ki. Ben de ona benziyorum. Bazen çok korkuyorum. Sanki her şey benim suçummuş gibi.”

“Üzülme anne. Ağlıyor musun?”

“Tamam, ağlamıyorum. Böyle ağlamak mı olur, bak-sana gözlerim kupkuru... Sen okula gitmeye devam edecek misin?”

"Sence önce tren mi gelir kar mı yağar?"

"Bilmem, önce kar yağmaya başlarsa daha güzel olur sanki."

"Evet... Önce kar yağsa sonra kar tanelerinin arasından tren geçse."

Rüzgârı, billur örüntüleri yüzümüze savursa

Gözlerinizi kıssak

Düdüğü çalsa

Eve dönsek.

Rıdvan Hatun, ilk kitabı *Billur Örüntüler*'de karanlıkta el yordamıyla ışığın düğmesine ulaşmaya çalışan insanları anlatıyor.

Hayatta kalmaya çabalayan insanlar, başkalarının hayatta kalması için çabalayan insanlar, aile denen taşıması zor yükü sırtlanan insanlar.

Birbirinden farklı dünyaların küçük sahnelerinden; büyük, te-dirgin edici anlatılar var bu öykülerde. Yumruğun nereden geleceğini kestiremiyorsunuz.

anne vâle eşiddet yalnızlık ilişkiler ağızlenler ağehir

 can

canoyunlari.com | [f](#) | [i](#) | [%](#) canoyunlari

öykü

ISBN 978-976-07-1604-4

9 789750 760648